

Arrest

nr. 181 982 van 8 februari 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X
tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 16 juni 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 juni 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) en tot afgifte van een inreisverbod van drie jaar (bijlage 13*sexies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesememorie.

Gezien het arrest nr. 169.329 van 7 juni 2016 waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 1 juni 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, werd verworpen.

Gelet op de beschikking van 19 september 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. MORRE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekster doet op 29 februari 2016 een huwelijksaangifte in de gemeente Bilzen.

Op 2 maart 2016 wordt de verzoekster aangetroffen in onregelmatig verblijf en neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 3 mei 2016 adviseert het openbaar ministerie de weigering van het voorgenomen huwelijk omdat het voornemen niet gericht is op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht.

Op 9 mei 2016 weigert de ambtenaar van de burgerlijke stand te Bilzen het huwelijk te voltrekken.

Op 1 juni 2016 neemt de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), aan de verzoekster ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Dit is de eerste bestreden akte, waarvan de motivering luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

naam: O.

voornaam: H.

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Marokko

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

Artikel 27 :

- Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die een bevel om*

het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

- Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.*

Artikel 74/14:

artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat haar werd betekend op 02.03.2016.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Zij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar afgeleverd zal worden.

Betrokkene heeft een huwelijksdossier ingediend bij de burgerlijke stand van Bilzen samen met een man van Belgische nationaliteit (B., M. M. °02.02.1954). Op 29.02.2016 werd aan betrokkene een huwelijksverklaring afgeleverd. Aan betrokkene werd op 02.03.2016 een bevel om uiterlijk op 01.04.2016 het grondgebied te verlaten betekend (bijlage 13 van 02.03.2016). Op 09.05.2016 weigerde de burgerlijke stand van Bilzen het voorgenomen huwelijk te voltrekken, na negatief advies van het parket van Tongeren dd. 03.05.2016 nadat was vastgesteld dat betrokkene trachtte een huwelijk aan te gaan dat niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. Bovendien, haar intentie om te huwen geeft haar niet automatisch recht op verblijf.

De weigering van het huwelijk vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Hoe dan ook toont betrokkene niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in haar land van herkomst. Het louter feit dat Dhr B. M. M. geboren op 02.02.1954 niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat hij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Marokko.

Zowel betrokkene als Dhr B. M. M. wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.

Indien betrokkene een beroep zou indienen tegen deze weigering bij de Rechtbank van Eerste Aanleg zou dit op zich dan ook geen schending in van artikel 8 van het EVRM inhouden. De weigering van het huwelijk vormt immers een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven. Bovendien ressorteren vorderingen die betrekking hebben op wettelijke samenwoning zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is. Betrokkene kan hieruit dan ook geen moeilijk te herstellen nadeel puren. In het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat alsnog mag gehuwd worden, kan betrokkene bij de voor hem bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag indienen op grond van het huwelijk.

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Zij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om haar aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Marokko.

Het voorgenomen huwelijk dat betrokkene wenst te laten voltrekken werd door de gemeente Bilzen geweigerd nadat werd vastgesteld dat de wettelijke samenwoning niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. De weigering om het huwelijk te voltrekken vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Hoe dan ook toont betrokkene niet aan dat zij enkel in België een

gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in haar land van herkomst. Het louter feit dat Dhr B. M. M. geboren op 02.02.1954 niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat hij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Marokko.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat haar werd betekend op 02.03.2016.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat zij de administratieve beslissing die genomen wordt te haren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.”

Op 1 juni 2016 beslist de gemachtigde tevens om de verzoekster een inreisverbod van drie jaar op te leggen.

Dit inreisverbod, dat aan de verzoekster werd ter kennis gebracht onder de vorm van een bijlage 13sexies, is de tweede bestreden beslissing. Zij is als volgt gemotiveerd:

“INREISVERBOD

Aan mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

naam: O.

voornaam: H.

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Marokko

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 01.06.2016 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat haar werd betekend op 02.03.2016. Een vroegere beslissing tot verwijdering werd dus niet uitgevoerd.

Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd.

Het is daarom dat een inreisverbod van 3 jaar wordt opgelegd.

Drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar: Artikel 74/11, §1, tweede lid:

voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan en/of

een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd

Het voorgenomen huwelijk dat betrokkene wenst te laten voltrekken werd door de gemeente Bilzen geweigerd nadat werd vastgesteld dat de wettelijke samenwoning niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. De weigering om het huwelijk te voltrekken vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van

artikel 8 van het EVRM inhoudt. Hoe dan ook toont betrokkene niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in haar land van herkomst. Het louter feit dat Dhr B. M. M. geboren op 02.02.1954 niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat hij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Marokko.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.”

2. Over de rechtspleging

2.1. De verzoekster heeft een synthesememorie neergelegd. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) uitspraak op basis van de synthesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

2.2. Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoekster te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid van het beroep inzake de eerste bestreden akte

Uit de bewoordingen van de bijlage 13septies van 1 juni 2016 blijkt dat de eerste bestreden akte drie onderscheiden beslissingen behelst, met name een bevel om het grondgebied onmiddellijk te verlaten, een beslissing houdende terugleiding naar de grens en een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats.

3.1. Wat betreft de beslissing tot vasthouding van 1 juni 2016

De verweerder werpt in de nota met opmerkingen op dat het beroep niet ontvankelijk is in de mate dat het gericht is tegen de beslissing tot vrijheidsberoving die in de bestreden akte vervat zit, nu de Raad ter zake niet bevoegd is.

In de synthesememorie antwoordt de verzoekster hierop dat de huidige procedure geenszins gericht is tegen de titel tot vrijheidsberoving, nu aan de Raad ook geen invrijheidsstelling werd gevraagd.

De Raad stelt evenwel vast dat de verzoekster in het inleidend verzoekschrift nergens aangeeft dat het beroep niet zou slaan op de beslissing tot vasthouding en dat zij in het kader van haar enig middel wel degelijk kritiek naar voor brengt met betrekking tot de vasthouding. Los van de vraag of uit de argumentatie in de synthesememorie kan worden afgeleid dat de verzoekster impliciet afstand van het beroep doet in de mate dat het gericht is tegen de beslissing tot vrijheidsberoving, wijst de Raad op het volgende.

De bestreden akte (bijlage 13septies) houdt onder meer een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet. Voormeld wetsartikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Artikel 72, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de

maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

De exceptie is gegrond. Het beroep is onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de beslissing tot vasthouding van 1 juni 2016.

3.2. Wat betreft de beslissingen van 1 juni 2016 houdende bevel om het grondgebied te verlaten en terugleiding naar de grens

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St.* Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, Raad van State. *Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (zie onder meer: RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037).

Een verzoeker beschikt over dit rechtens vereiste belang indien twee voorwaarden vervuld zijn: hij dient door de bestreden administratieve rechtshandeling een persoonlijk, rechtstreeks, zeker en actueel nadeel te lijden en de eventueel tussen te komen nietigverklaring van die rechtshandeling moet hem tevens een direct, persoonlijk, wettig, zeker en actueel voordeel verschaffen.

Het belang waarvan een verzoeker blijf moet geven, dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het annulatieberoep en hij moet dat belang behouden tot aan de uitspraak. De aard van het belang kan weliswaar evolueren, maar de verzoeker moet minstens aannemelijk maken dat de vernietiging hem een concreet voordeel oplevert.

Wanneer er twijfel rijst omtrent het belang, komt het de verzoekster toe aan de Raad alle nuttige gegevens ter beoordeling voor te leggen die kunnen aantonen dat zij in de concrete omstandigheden van de zaak een belang bij de nietigverklaring heeft (*cf.* RvS 7 januari 2015, nr. 229.752).

Ter terechtzitting stelt de advocaat van de verzoekster dat deze laatste op 7 augustus 2016 vrijwillig is teruggekeerd naar haar land van herkomst, Marokko. Nu de verzoekster vrijwillig is teruggekeerd naar haar land van herkomst, stelt de Raad ambtshalve vast dat zij thans geen nadeel meer ondervindt van de beslissing tot grensleiding van 1 juni 2016 en dat zij uit de vernietiging van deze beslissing ook geen concreet voordeel meer kan halen. Ter terechtzitting wordt op geen enkele wijze aangegeven wat het actueel belang zou zijn bij de eventuele nietigverklaring van de beslissing tot grensleiding van 1 juni 2016.

Wat het bevel om het grondgebied onmiddellijk te verlaten betreft, wordt ter terechtzitting gerepliceerd dat het belang behouden blijft aangezien er een verband is tussen het bevel en het inreisverbod. Waar ter terechtzitting uitdrukkelijk wordt gevraagd naar het nadeel dat de verzoekster in de gegeven omstandigheden nog ondervindt van het bevel om het grondgebied te verlaten van 1 juni 2016, stelt de advocaat van de verzoekster dat het inreisverbod gebaseerd is op het niet naleven van het bevel terwijl er een omzendbrief is die stelt dat er niet wordt overgegaan tot verwijdering.

De Raad merkt evenwel op dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten van 1 juni 2016 door het vrijwillige vertrek van de verzoekster volledige uitvoering heeft gekregen. Een gebeurlijke vernietiging van het aan de verzoekster afgeleverde bevel om het grondgebied te verlaten levert de verzoeker geen titel op om België opnieuw binnen te komen, laat staan om er te verblijven. Indien de verzoekster België opnieuw zou binnenkomen en er zou verblijven, kan zij op grond van het thans bestreden bevel niet meer worden verplicht om het grondgebied te verlaten, nu deze beslissing reeds volledige uitvoering heeft gekregen (*cf.* RvS 26 april 2016, nr. 234.513). Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten heeft dan ook geen enkele invloed meer op de rechtstoestand van de verzoekster, zodat de gebeurlijke vernietiging ervan haar niet langer tot voordeel kan strekken.

De loutere omstandigheid dat een administratieve rechtshandeling, die geen uitwerking meer heeft, in het rechtsverkeer aanwezig blijft aangezien ze niet uitdrukkelijk is ingetrokken of opgeheven, verantwoordt evenwel op zich niet de nietigverklaring ervan door de Raad. Decisief is immers dat de beslissing de rechtstoestand van de verzoekster nog beïnvloedt, hetgeen *in casu* niet blijkt (RvS 7 januari 2015, nr. 229.752).

Het vage betoog dat er een verband is tussen het opgelegde inreisverbod en het thans bestreden bevel, doet geen afbreuk aan de voorgaande vaststellingen. De verzoekster duidt overigens niet aan welk concreet verband er zou zijn tussen beide beslissingen, terwijl zij ook niet aannemelijk maakt welk voordeel er dan precies zou uitgaan van de vernietiging van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Voorts wijst de Raad er op dat uit de motieven van de bestreden bijlage 13*sexies* geenszins blijkt dat het inreisverbod zou zijn opgelegd omdat de verzoekster geen gevolg gaf aan het thans bestreden bevel, met name wordt vastgesteld dat de verzoekster geen gevolg gaf aan het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten dat haar werd betekend op 2 maart 2016. De repliek is op dit punt dan ook niet dienstig. Tot slot toont de verzoekster ook met de vage vermelding dat er een omzendbrief is die stelt dat er niet wordt overgegaan tot verwijdering, op geen enkele wijze aan welk voordeel zij gelet op de vrijwillige terugkeer van 7 augustus 2016 thans nog heeft bij een eventuele nietigverklaring van het thans bestreden bevel.

De Raad benadrukt dat het de verzoekster toekomt, wanneer haar belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, daarover een standpunt in te nemen en het actuele karakter van haar belang aan te tonen (*cf.* RvS 18 december 2012, nr. 221.810). *In casu* worden echter geen nuttige gegevens ter beoordeling aangevoerd die kunnen aantonen dat de verzoekster in de concrete omstandigheden van de zaak nog een actueel belang heeft bij de nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten van 1 juni 2016 (*cf.* RvS 7 januari 2015, nr. 229.752).

De verzoekster maakt niet duidelijk welk haar belang is bij het verderzetten van het huidige annulatieberoep, in de mate dat het gericht is tegen de beslissingen van 1 juni 2016 houdende bevel om het grondgebied te verlaten en terugleiding naar de grens.

Dit volstaat reeds om het beroep, wat deze beslissingen betreft, te verwerpen (*cf.* RvS 30 juni 2004, nr. 133.373).

De Raad stelt dan ook ambtshalve vast dat het beroep, in zoverre het is gericht tegen de beslissingen van 1 juni 2016 houdende bevel om het grondgebied te verlaten en terugleiding naar de grens, onontvankelijk is bij gebrek aan het rechtens vereiste actueel belang.

4. Onderzoek van het beroep wat betreft het inreisverbod van 1 juni 2016

De verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 62 en 74/13 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet va, 29 juli 1991), van de artikelen 6, 8, 12 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van het redelijkheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel.

In de synthesememorie wordt het middel als volgt toegelicht:

“1. Schending van de formele motiveringsplicht

De kennelijke tegenspraak in de motieven of het opnemen van kennelijk onjuiste feitelijke overwegingen maken dat niet voldaan wordt aan de draagkrachtvereiste ingeval van een discretionaire bevoegdheid. Hieronder wordt hierop ingegaan bij de behandeling van de verschillende middelen.

2. Schending van art. 6 en 13 EVRM

In tegenstelling tot wat wordt vermeld in de bijlage 13septies zou de repatriëring van verzoekster wel degelijk een moeilijk te herstellen nadeel veroorzaken. Immers wordt aan de partijen door de familierechtbank te Tongeren gevraagd in persoon te verschijnen. De rechter in de familierechtbank heeft ook steeds het recht overeenkomstig art. 1253ter/3, §1,2de lid Ger.W. de persoonlijke verschijning van partijen te bevelen hangende de procedure.

Derhalve is de bewering "Bovendien ressorteren vorderingen die betrekking hebben op wettelijke samenwoning zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is." niet relevant voor de beoordeling van het recht op een eerlijk proces.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken vermeldt dat geen ernstig nadeel wordt toegebracht doordat verzoekster na een positieve beslissing van de familierechtbank in het land van herkomst een visum voor het aangaan van een huwelijk in België zou kunnen aanvragen. In casu bestaat het ernstig nadeel er echter in dat haar afwezigheid ter zitting zou kunnen leiden tot een negatieve beslissing van de familierechtbank, afgezien van het feit dat de voorbereiding van een dossier voor een vastgehoudene aanzienlijk moeilijker verloopt dan voor een partij die beschikt over de vrijheid om te gaan en te staan waar ze wil.

Het Grondwettelijk Hof oordeelde reeds dat het recht op een daadwerkelijk jurisdictioneel beroep een algemeen rechtsbeginsel is (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008, overweging B.40.2) en dat art. 13 Gw het recht inhoudt op een daadwerkelijke toegang tot de bevoegde rechter. fGwH 3 december 2009, nr. 195/2009, r.o. B.8.

De vasthouding en a fortiori de onmiddellijke repatriëring zou derhalve verzoekster verhinderen haar recht op een eerlijk proces en het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel, voorzien in art. 167 B.W. uit te oefenen overeenkomstig art. 6 EVRM en art. 13 EVRM.

De vaststelling van verweerder dat [volgens de Belgische Wet] een huwelijksaangifte de uitvoerbaarheid van een bevel om het grondgebied te verlaten niet opschort en meer bepaald de opmaak van een aangifte geen invloed heeft op de verblijfsstatus van de vreemdeling is niet van aard aan deze vreemdeling het recht te ontzeggen ingestelde procedures verder te zetten en meer bepaald in casu een procedure waarvan de uitslag op termijn wel degelijk van aard is een wijziging in het verblijfsrecht aan te brengen. Zo zou de situatie van concludante er volledig anders uitzien indien de familierechtbank te Tongeren zou oordelen dat de huwelijksvoltrekking wel kan plaatsvinden.

3. Schending van art. 8 EVRM, art. 12 EVRM en art. 74/13 Vreemdelingenwet

In tegenstelling tot wat verweerder oppert, is het niet de bedoeling van de verzoekster om de grond van de procedure betreffende de huwelijksweigering voor te leggen aan de Raad. Deze procedure is immers hangende voor de Familierechtbank te Tongeren. Wel is het de bedoeling te laten vaststellen dat de motieven van de thans aangevochten beslissingen elkaar tegenspreken, dan wel onvoldoende zijn, dan wel in alle redelijkheid niet uit de feiten kunnen worden afgeleid. Wat dit laatste betreft, wordt verwezen naar wat wordt gezegd over de gelijkschakeling van de huwelijksweigering met de afwezigheid van gezinsleven.

Verzoekster woonde vanaf januari 2016 samen met de heer B., die als gepensioneerde mijnwerker een degelijk pensioen geniet, geen financiële schulden heeft en financieel instaat voor verzoekster, zoals ook werd vastgesteld bij meerdere politiecontroles.

Zij werd slechts opgepakt na de weigering van de huwelijksvoltrekking en deze weigering wordt ook vermeld in het bevel om het grondgebied te verlaten wat laat veronderstellen dat de niet-uitvoering van het bevel de facto werd gedoogd in navolging van de Omzendbrief van 17 september 2013 betreffende de gegevensuitwisseling tussen de ambtenaren van de burgerlijke stand en de Dienst Vreemdelingenzaken ter gelegenheid van een huwelijksaangifte of een verklaring van een wettelijke samenwoning van een vreemdeling in illegaal of precair verblijf.

De motivering van de beslissing die erop neerkomt dat de eerbiediging van het gezinsleven van verzoekster gegarandeerd is doordat zij in het land van herkomst een visum tot huwelijk in België kan aanvragen staat haaks op de oplegging van een inreisverbod van 3 jaar en de motivering daarvan.

Zoals onder punt 1 gesteld, staat een tegenstrijdigheid in de motivering gelijk met een afwezigheid van motivering.

De onmiddellijke tenuitvoerlegging en de repatriëring maken in casu ook een schending van art. 8 en art. 12 EVRM uit, zijnde resp. recht op bescherming van het gezinsleven en het recht om te huwen, niet enkel van verzoekster, maar ook van de heer M. B.. Aangezien de beslissing uit het oog verliest dat niet enkel het gezinsleven van de mevrouw O. doch ook dat van de heer B. beschermd wordt en meer bepaald daar waar het zich afspeelt, namelijk in Bilzen, België en niet in Casablanca, Marokko. Wat gezegd wordt over de mogelijkheid om elders een gezinsleven te starten, geldt immers voor alle inwoners van België, Europa en derde landen. Wij zijn allen in de mogelijkheid elders een nieuw leven te starten. Als dusdanig is deze motivering nietszeggend.

Bovendien is deze redenering niet van aard om de beslissing te ondersteunen. Immers kan de redenering ook worden omgedraaid. Indien mevrouw O. even goed naar Marokko zou kunnen teruggaan en aldaar een visum aanvragen om te huwen in België; Waarom doet zij dit dan niet, behalve

omdat zij bij haar verloofde wil zijn in Bilzen en daar daadwerkelijk een gezinsleven heeft en niet in Marokko?

Aangezien dit recht op gezinsleven primeert op de verblijfsregels en afwijkingen slechts mogelijk zijn overeenkomstig art.8.2 EVRM en met toepassing van art. 74/13 Vreemdelingenwet. Aangezien bewijs hiervan niet voorligt (zie ook middel 4)

Aangezien het daadwerkelijk hebben van een gezinsleven niet werd onderzocht blijkens de beslissing doch hiervoor enkel gesteund werd op de aangevochten beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Bilzen terwijl uit de bijgevoegde dagvaarding blijkt dat heel wat vragen te stellen zijn bij de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand en zelfs bij het advies van het Openbaar Ministerie. Hierbij dient te worden vastgesteld dat, behoudens misschien gevallen van ernstige tegenspraak of onwetendheid over elkaar die zou blijken uit de verklaringen van de verloofden (quod non), niets op voorhand zeker kan gezegd worden over de werkelijke motieven van aanstaande echtgenoten en het recht op eerbiediging van het gezinsleven en het recht om te huwen dienen te primeren.

De automatische gelijkschakeling van een beslissing tot weigering van huwelijksvoltrekking -waartegen dan ook nog beroep is aangetekend- met de afwezigheid van een gezinsleven (of als contra-indicatie voor het hebben van een gezinsleven), is strijdig met art. 8.2 EVRM. Bovendien zijn de motieven van de beslissing tegenstrijdig. Immers wordt enerzijds gesteld dat "de intentie om te huwen haar niet automatisch recht geeft op verblijf" en beide -huwelijk en verblijf- dus onafhankelijk zijn van elkaar, terwijl anderzijds de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand gebruikt wordt om de bescherming van art. 8 EVRM in het kader van dit verblijfsrecht te omzeilen.

4. Schending van het redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel

Het opleggen van een inreisverbod van 3 jaar en het niet toekennen van een termijn om het grondgebied te verlaten wordt verwezen naar de "hardnekkigheid" waarmee verzoekster zou weigeren het bevel om het grondgebied te verlaten en naar het vluchtgevaar van verzoekster. Gelet op wat hoger werd gezegd over de toepassing van de Omzendbrief van 17 september 2013 tijdens de procedure tot aanvraag van een huwelijk en gelet op het feit dat verzoekster steeds op een bekend adres heeft verbleven, eerst bij F. B. te Laakdal en vervolgens bij de heer B. te Bilzen, zoals zij ook verklaarde aan de politie en gelet op het feit dat zij thans wacht op de behandeling van haar beroep door de familierechtbank, is er geen specifieke hardnekkigheid in het dossier te bespeuren en nog veel minder vluchtgevaar zodat deze motieven klaarblijkelijk onredelijk, feitelijk onjuist en niet draagkrachtig zijn en het inreisverbod van drie jaar disproportioneel.

Dat de motivering dat er geen redenen zijn om niet het maximum inreisverbod op te leggen een omkering van de bewijslast en van de motiveringsplicht van de beslissing poneert en kennelijk onredelijk is, nu in casu niet naar ernstige feitelijke antecedenten of voorgaande dossiers wordt verwezen aangezien deze er niet zijn."

Uit de hierboven geciteerde uiteenzettingen blijkt duidelijk dat de verzoekster de aangevoerde schending van de artikelen 6, 8, 12 en 13 van het EVRM en van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, slechts betreft op de eerste bestreden akte, dit is de bijlage 13septies van 1 juni 2016. Nu het beroep tegen deze bijlage 13septies niet ontvankelijk is, kunnen deze middelenonderdelen niet worden onderzocht.

Inzake de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, en de materiële motiveringsplicht, stelt de Raad vast dat de verzoekster in haar betoog onder de punten 1 tot en met 3 niet aangeeft welke van de thans bestreden beslissingen deze motiveringsverplichtingen zouden schenden. Niettemin blijkt impliciet, doch zeker, dat ook de kritiek "De motivering van de beslissing die erop neerkomt dat de eerbiediging van het gezinsleven van verzoekster gegarandeerd is doordat zij in het land van herkomst een visum tot huwelijk in België kan aanvragen staat haaks op de oplegging van een inreisverbod van 3 jaar en de motivering daarvan. Zoals onder punt 1 gesteld, staat een tegenstrijdigheid in de motivering gelijk met een afwezigheid van motivering." gericht is tegen de bijlage 13septies en niet tegen het bestreden inreisverbod zelve. Dit inreisverbod bevat immers, in tegenstelling tot de bijlage 13septies, geen enkele motief waarin wordt gesteld dat de verzoekster een visum tot huwelijk in België kan aanvragen. Hetzelfde geldt voor de volgende kritiek: "Bovendien zijn de motieven van de beslissing tegenstrijdig. Immers wordt enerzijds gesteld dat "de intentie om te huwen haar niet automatisch recht geeft op verblijf" en beide -huwelijk en verblijf- dus onafhankelijk zijn van elkaar, terwijl anderzijds de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand gebruikt wordt om de bescherming van art. 8

EVRM in het kader van dit verblijfsrecht te omzeilen.” Uit de bewoordingen van de bestreden bijlage 13*sexies*, blijkt immers niet dat gewag wordt gemaakt van het feit dat de intentie om te huwen de verzoekster niet automatisch recht geeft op verblijf. Ook deze middelenonderdelen zijn dus gericht tegen de bijlage 13*septies* en kunnen daarom niet worden onderzocht.

Bijgevolg kan enkel het punt 4 “*schending van het redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel*”, dat wel wordt betrokken op het thans bestreden inreisverbod, verder worden onderzocht. Uit de laatste alinea van dit punt 4 blijkt voorts dat de verzoekster tevens doelt op een schending van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Ook het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid volkomen ontbreekt (A. MAST, J. DUJARDIN, J. VANDE LANOTTE en M. VAN DAMME, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2006, 60 en de aldaar aangehaalde rechtspraak van de Raad van State) (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Verder kan ook het proportionaliteitsbeginsel, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, de Raad niet de mogelijkheid geven om het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

De verzoekster stelt in de eerste plaats dat het kennelijk onredelijk is om bij haar een vluchtgevaar vast te stellen en om haar een hardnekkigheid te verwijten bij het weigeren om gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Zij wijst er op dat zij altijd een bekend adres heeft gehad en stelt dat zij gelet op de omzendbrief van 17 september 2013 tijdens de procedure tot aanvraag van een huwelijk het land niet diende te verlaten. Tevens betoogt zij dat zij in afwachting is van haar beroep voor de familierechtbank. Op grond van deze elementen meent de verzoekster dat er geen specifieke hardnekkigheid te bespeuren valt in het dossier en nog minder enig vluchtgevaar zodat het onredelijk, onjuist, niet draagkrachtig en disproportioneel is om haar een inreisverbod van drie jaar op te leggen.

In de mate dat de verzoekster met haar betoog betwist dat er een vluchtgevaar is, merkt de Raad op dat de gemachtigde bij het opleggen van het bestreden inreisverbod geenszins gewag maakt van enig vluchtgevaar in hoofde van de verzoekster. Verzoeksters betoog is op dit punt niet dienstig.

Voorts dient te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing evenmin sprake is van een hardnekkigheid waarmee de verzoekster zou weigeren gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Wel wordt in rekening genomen dat de verzoekster een hardnekkigheid vertoont om illegaal op het grondgebied te verblijven, hetgeen genuanceerder is dan hetgeen de verzoekster voor ogen heeft. Immers wordt de verzoekster geen hardnekkigheid verweten om geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, maar wel om verder illegaal op het grondgebied te willen verblijven. Voorafgaand aan deze vaststelling, geeft de gemachtigde mee dat de gemeente Bilzen het voorgenomen huwelijk weigerde te voltrekken nadat werd vastgesteld dat de wettelijke samenwoning niet was gericht op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht en dat de verzoekster geen enkel wettelijk motief heeft om alsnog in België te verblijven. De gemachtigde heeft dus vastgesteld, hierdoor gesteund door de stukken van het administratief dossier, dat de huwelijksaanvraag resulteerde in een weigering tot huwelijksvoltrekking door de gemeente Bilzen en dat de verzoekster geen wettelijk motief heeft om alsnog op het grondgebied te verblijven. Het betoog van de verzoekster dat zij in gevolge de

omzendbrief van 17 september 2013 tijdens de procedure van huwelijksaangifte gedoogd zou zijn op het grondgebied, is dan ook niet ter zake dienend. De verzoekster toont bijgevolg niet aan en de Raad ziet niet in dat de vaststelling dat de verzoekster hardnekkig op onregelmatige wijze op het grondgebied wil verblijven, elke redelijkheid te buiten zou gaan.

Waar de verzoekster tot slot stelt dat de motivering dat er geen redenen zijn om niet het maximuminreisverbod op te leggen een omkering van de bewijslast en de motiveringsplicht inhoudt nu er niet naar ernstige feitelijke antecedenten of voorgaande dossiers wordt verwezen, mist verzoeksters betoog feitelijke grondslag. De verzoekster verliest immers uit het oog dat wel degelijk concreet wordt gemotiveerd waarom een inreisverbod van drie jaar *in casu* proportioneel wordt geacht, met name wordt als volgt gesteld:

“Het voorgenomen huwelijk dat betrokkene wenst te laten voltrekken werd door de gemeente Bilzen geweigerd nadat werd vastgesteld dat de wettelijke samenwoonst niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. De weigering om het huwelijk te voltrekken vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Hoe dan ook toont betrokkene niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in haar land van herkomst. Het louter feit dat Dhr B. M. M. geboren op 02.02.1954 niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat hij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Marokko.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel.”

De verzoekster stelt wel dat er geen ernstige feitelijke antecedenten zijn, doch met deze vage en loutere ontkenning, doet zij geen afbreuk aan de bovenstaande vaststellingen die steun vinden in de stukken van het administratief dossier.

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de verzoekster niet aannemelijk maakt dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris beschikt. De verzoekster toont niet aan dat de gevolgtrekkingen die de gemachtigde uit de voornoemde vaststellingen afleidt, kennelijk onredelijk of buiten proportie zijn.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel of het proportionaliteitsbeginsel, is niet aangetoond.

Voor zover het betrekking heeft op het thans bestreden inreisverbod, is het enige middel ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht februari tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. DE GROOTE